

— Опытай, фърли еднажъ, рѣче му стотникъ-тъ. Отъ едно фърляне можешъ добы нѣкоѣж и другъ десятинъ жълтицы.

— За сега искамъ само да гледамъ, отговори Ясень немарно. Нѣмамъ волюж за игръ.

Стотникъ-тъ го не принуждаваше повече, нъ продължи да си играе, а Ясень мълчешкомъ гледаше играчи-ты. Между тѣхъ имаше нѣколцина отъ войнишки редъ, и другы нѣкои. Ясень не познаваше ни одного. Играяхъ и както що е обычно играяхъ страстно. Едни ся веселяхъ, другы ся оплакахъ, а трети псовахъ. За Ясень това бѣ нѣщо ново, и на истинъ е трѣбвало да го занимава. Играче-ти ся боряхъ съ сѣдбъ-тѣ, той ги гледаше. А както що бѣ той, имаше и другы мнозина, зашто-то и у старо врѣмя, сѣще както и днесъ нѣма игръ безъ зрители; зрители-те ся мѣнявахъ; едни отхождахъ, другы дохождахъ; нови лица мъжски и женскы, всякой часъ ся явяхъ. Ясень гледаше, то играчи-ты, то зрители-ты. Играче-ти имахъ чувство само за игръ и пары, които съ очи-ты си гълтахъ. Въ това дружество владѣше тышинъ, прѣкъсвана само съ падаше-то на карты-ты, съ звѣтене-то на сребърны и златны пары и по нѣкой пѣтъ съ выка на нѣкой играчъ.

Ала що бы това толкова важно, та всѣ играчи изъ едно гърло извыкахъ: Георгіе!

Между зрители-ты показа ся кавалеръ въ шпанюлскъ горнѣхъ дрехъ, съ дѣвойкѣ изподъ рѣкѣ и пѣсничѣ въ уста. Тая пѣсница бѣ оная, кождо Ясень слушаше всякъ ноцъ на улицъ-тѣ, кога-то издалѣчь слѣдѣше слѣдъ прѣоблѣченна калугеръ. Погледа на пристѣпившыя кавареръ и позна на него она сѣщи краткъ платъ, сѣщи калпакъ съ жераво перо, сѣщъ-тѣ туникъ и мечъ и завыты-ты мустаки, както що ги е видѣлъ иззади стѣлпа въ черковъ-тѣ. Ала кавалерово-то лице не мо-